

καὶ τῆς Πάτρας ὁ Διοπάτης
τάβαλε μὲ τοὺς Μασσώνους.

Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχα δόντι μὲς 'στὸ στόμα μου μισθ,
κι' ἀφοῦ τώρα μὲ μανία
κυνηγούν τὴν Μασσωνία,
ἔγινα κι' ἐγὼ Μασσῶνας μὲ μασίλα καὶ μασσῶ.

Ποιὸς ἐσὺ, ποῦ μ' ἐμποδίζεις τὸ λαρούγγι μου νὰ βγάνω ;
ἂν τολμᾷς ἐμπρὸς μου ἔλα...
μὲ τὴν ψεύτικη μασίλα
ρίχνομαι καὶ σὲ σαγκάνω.

Ποιὸς ἐσὺ, ποῦ δὲν ἀφίνας
'στὰς ἡμέρας τῆς εἰρήνης
ἐκδηλώσεις Κερυβάντων βρυχομένων καὶ πηρώντων ;
σὲ ξεσχίζω διὰ τούτων τῶν φρικτῶν χαυλιοδόντων.

Πίσω σὺ, κοκκινοδράκη,
μ' ἐπίασαν ὑστερισμοί,
πρόβαλ' ἔξω, Θεοδράκη,
κινδυνεύουν οἱ θεσμοί.

Βρὶ Περικλέτο τενεκὲ
καὶ ποῦρε Συντογματικὲ,
ποῦ δὲν σοῦ λείπει δόντι,
ἄς πᾶμε καὶ 'στὸν Κόντη.

Βρὶ Περικλῆ τεμπελχανᾶ,
ποῦ λὲς τραγοῦδα κλέφτικα,
βγάλε καὶ σὺ τ' ἀληθινὰ
κι' αἴντε νὰ βάλῃς ψεύτικα.

Ζήτω κι' ὁ Κόντης, βρὶ παιδιὰ, ζήτω τοῦ Θεοτόκη,
πλὴν τίς αὐτὸς ὅπου χωμᾷ καὶ μὲ καταδιώκει ;
'Πίσω σοῦ λέγω, βέβηλε, μὴν ἐρχεσθε σιμὰ μου,
θὰ κἄνω διαδήλωσι, θὰ πῶ τὸ φρόνημά μου.

Μὰρς ὁ κάθε κουστοδόντης,
ζήτω κι' ὁ λιγνὸς ὁ Κόντης,
ζήτ' ὁ νέος Γαλαζίας,
ζήτ' ὁ ρέκτης Εὐταζίας,
ὁ Θανάσης δηλαδῆ,
ποῦναι μὲς' ἀπ' τὸ Δαδί,
καὶ τοῦ κόμματος τοῦ νέου φωτεινῆν βαστάζων δᾶδα
φῶς σκορπίζει 'στὴν Ἑλλάδα.

Ὀύρα !... τῆς ἐλγᾶς κλαδιὰ
φέρτε μου νὰ τὰ σκορπίω,
'μπρὸς ὁ Κόντης, βρὶ παιδιὰ,
κι' ὁ δαδούχος ἀπ' ὀπίσω.

Π. — Πᾶμε, βρὲ, καὶ 'στὸν Ζήμη, πᾶμε 'στὸν μουστακαλῆ,
ἂν κι' ἐκείνος δὲν μιλήθῃ,
Ζήτω ζήτω κι' ὁ Ζαήμη, κῦτταξί μας πῶς πηρώμε,
πρόβαλε 'στὸ παραθύρι τὰ μουστάκια σου νὰ 'δοῦμε.

Πρόβαλε 'στὸ παραθύρι
γιὰ νὰ 'δῆς τὸ πανηγύρι,
ἔδγα, τῶν ματιῶν μας κόρη,
'μιλήσῃ μας μὲ τὸ ζορι.

Τζόγια μου, νὰ σὲ χαρῶ,
βγάλε λόγο, δὲν 'μπορῶ.

Τόσας παρακλήσεις ἄκου,
μὰ τοῦ κάκου, μὰ τοῦ κάκου
περιμένει τὸ μάλισι
κι' ὁ Ζαήμης νὰ 'μιλήθῃ.

Πᾶμε καὶ 'στὸν Δεληγγιόργη... Ζήτω καὶ τοῦ Λεωνίδα,
ποῦ κατήσχυε τὸν Εἰρήνη καταυγάζας τὴν Πατρίδα,
καὶ 'στοὺς Λακεδαιμονίους καὶ 'στὴν Σπέρτην ἀναγγεῖλλω
πῶς μαζὶ μὲ τὸν Βαλιτά, πῶς μαζὶ μὲ τὸν Ραζίλο
εἰς τὸ Λαύριον ἐπήγες καὶ τοὺς ἐπίσπε βρογγί
κι' ἔγιναν μεγάλαις φέσταις καὶ χαραῖς κι' ὑποδοχῆ.

Ζήτω καὶ 'στὸν Καραπάνο,
ζήτω ζήτω καὶ τοῦ Ράλλη,
πᾶμε λόγο νὰ μᾶς βγάλῃ,
νὰ μᾶς πῆ γιὰ τὸν Σουλτάνο.

'Ἐδγα, Ράλλη χρυσομάλλη, γιὰ τὴν Πόλι νὰ μᾶς πῆς...
πλὴν τί βλέπω ; λυσοσάλευς καταπάνω μας ἵππεις,
ὅμως φθάνω ἀπὸ πέρα
καὶ κλητήρες κι' ἀστυνόμοι,
δὲν ἀφίνας 'ελευθερία
τῶν πατριωτῶν ἢ γνῶμη.

Φ. — Πίσω πίσω μᾶς φωνάζουν... πάρτε φόρα καὶ φωτιά,
ζήτω ζήτω τὸ κορόδι,
ζήτω τῆς ἐλγᾶς οἱ κλώνει,
ζήτ' ὁ νέος Λεωνίδα, ὁ Ζαήμη, ἡ μурτία.
Πλὴν ἀλύπητα μὲ δέρνουν... ὄρε μῆσα 'στὸ Κουβέρνο.
Π. — Μὰ κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ τούτους οἱ τσακῶνα καὶ σὲ δέρνω.

Ἡ Περικλέτου συνομιλίη μὲ τὴν κυρίαν τοῦ Φαδουλιᾶ.

'Αἰδονοπούλου Μίλαθρον καὶ Παπκιάωνου,
ραφτάδικο καὶ τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ μεγαλοσιάνου,
κι' ἡ κοκκινίτσα Φαδουλιᾶ λέγει 'στὴν Περικλέτου :
εἰθέλεις στολιδοῦ νὰ μᾶς λὲν τοῦ θηλυκοῦ μουκίτου ;
θίλεις τῆς μόδας νὰ μᾶς 'ποῦν τρεὶ κόμη (ἢ φὸ κοκίταις ;
πᾶμε, μὰ σὲρ, σ' αὐτοὺς τοὺς δρόμους νὰ κόψωμε ζακίταις.
Κοστούμα μόνον ἀνδρικό, κυρία μου, δὲν κάνου,
ἀλλὰ κι' ἐμᾶς τὰ θηλυκὰ 'βαλθῆκαν νὰ τρελλάνου.
Κάτι ζακίταις μάτια μου, κάτι ζακίταις φῶς μου,
πᾶμε, μὰ σὲρ, νὰ γίνουμε τὸ ζήτημα τοῦ κόσμου,
νὰ κάνουμε παντοῦ σουπερλί καὶ 'στὰ χρυσᾶ μας ταίρια
κι' ἀπὸ τὴν ζήλεια νὰ γένουσι ὡς εἶδος θειαφοκίρια».

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τεῦχος Χριστουγεννιάτικον τῆς φλογεράς « Ἐστίας »
μαστὸν ἐξ ὕλης ἐκλεκτῆς καὶ σοβαράς κι' ἀστείας,
θαυμάσιον, μοναδικόν,
ἐξόχως πανηγυρικόν,
μούτσουνα, κέφι, χάχανα, ποῦ κόμεις θὰ κρεπάρῃ
κι' ἀμύσους μὲ τὰ τίσερα θὰ τρέψῃ νὰ τὸ πάρῃ.

Τὶ πλοῦτος Ἡμεροετικῶν εἰς τὸ Κωνσταντινίδην
περικαλλῶν εἰς χρώματα κι' εἰς σχήματα κι' εἰς εἶδη,
εἰκόνας, πολυτέλεια, καὶ φθῆγμα 'στὴν τιμῆ,
τριζετε κι' ἐπουλθῆκαν σὰν χάσιχο ψομί.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ καὶ τὸ Γραφεῖον, ὄλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
'στῶν Πιννακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμὸς.